

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. I. De diligenti curâ orandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

IOANNIS EVSEBII NIEREMBERGII
EX SOCIETATE IESV

D E

ADORATIONE

IN SPIRITV

E T

VERITATE

LIBER SECVNDVS.

CAPVT I.

De diligenti curâ orandi.

NON sum dignus, ô humanissi-
me Deus, qui cùm ineffabilis
sis, es super omnes affabilis,
non sum dignus vt me respi-
cias; quomodo vis vt tibi as-
sistam & alloquar? O humilis Maestas, quæ
non dedignaris colloquia & orationes homi-
nis, imò cupis & hortaris, vt sine intermissio-
ne oremus! Et tanta est rusticitas humana,
vt te tuamque conuersationem fastidiat: per-
inde te amatorem animarum æstimat, ac
hostem

hostem capitalem. Quid prius facit infensus homo cum inimico suo, nisi sermonem negare? Tecum quoque, Veritas dulcissima, fermocinari nolumus homines; quia non amamus veritatem: nam quid aliud facerent, si odisses homines, ac faciunt cum tenerimè ames? Ut aduersarij aduersarios non consultant de rebus suis & periculis, etiam sapientissimos: sic mortales periclitantes passim, & indigi consilio, nolunt à te illud petere, nec doceri, non audiendo oracula tua & doctrinam, quâ in oratione nos instruis. Homines irati malunt perire, quàm remedium indigentiae suae à capitali aduersario postulent, ne illum alloquantur: pari proteruità sunt erga te, ô affabilissima Ineffabilitas: sèpè egent, affliguntur, pereunt, quia à te non petunt auxilium, nec loquuntur: quod maius odij signum, quàm duos degere in eadem domo, & nolle vnum colloqui cum altero? Mentitur homo, si Deum diligere dicit, & intra se morantem numquam alloquitur. Amicitia muta non distinguitur ab odio.

Deus ab æterno cogitauit te, & tua, ô ingrate spiritus: ius est, vt etiam breui spatio vitæ diuinam pulchritudinem consideremus, & accedamus ad eum, qui tam propinquus nobis voluit esse, vt naturæ nostræ se vniret: & intra pectus nostrum toties venit, & ne discederet

DE ADOR. IN SPIRITV ET VER. LIB. II. 109
cederet à nobis , cùm ascendit ad Patrem,
inuenit artificium diuini sui Sacramenti , vt
nobiscum quoque maneret præfens. Nostra
verò impudentia & desidia inuenit quoque
modum , vt cùm ad Deum venimus in loco
orationis , etiam tunc abeamus , & fimus ab-
sentes alia cogitádo, & distrahendo nos: tam
longinqui à Deo esse curamus , vt cùm ad
nos ipse veniat in amabilissimo suo Sacra-
mento , fugiamus ad vanas aliorum negotio-
rum cogitationes ; & accepto tanto hospite,
statim exeamus foras.

Sed si Deum non reuereris , ô homo , mi-
sereris saltem tui : amorem orationis neces-
sitas tua suadeat , si non necessitat amor Dei.
Totus es homo ignorantia , totus indigentia:
solùm in oratione sapias & ditescas : in ora-
tione aperiet Deus oculos tuos , vt sapias ; &
manus , vt capias tuæ egentiaæ remedia. Æquè
placent Deo orationes nostræ ; vt placet illi
dare , quod summè placet , fructus naturæ
suæ beneficæ. Non creauit Deus mundum
ex auaritiâ , vt haberet plura ; sed ex liberali-
tate , vt haberet quibus daret : propter hoc
creauit omnia , vt haberet , & quibus & quæ
daret. At quia per peccata nostra indigni fa-
cti sumus liberalitate suâ , frustrato fine Vni-
uersi , gratissimæ sunt Deo orationes nostræ ;
quia instaurant indignitatem ex peccato , ex-
hibitâ

hibitâ Deo occasione faciendi per eas illud propter quod fecit omnia, quod est benefacere: vt perinde quodammodò sit Deum precari, ac si restitueretur mundus. Non potest Deus abstinere, nec se continere à largitione suâ; perpetuò cupit benefacere: ideò nos exhortatur, vt oremus sine intermissione, quia sine intermissione cupit dare: quomòdo irritum facimus votum Dei, & bonum nostrum? Mendica importunè: nam grata erit Deo hæc importuna impudentia petendi.

Differt aliquando Deus concedere postulata, quamuis cupiat donare; quia indignè petimus, aut non dolentes de peccatis, aut in nostris meritis confisi, aut non reuerentes, aut temporalia nimiùm optantes, aut spiritualia parum: & plerumque talia petimus, & taliter, vt ipsa concessio petitionis meritò aliquando sit supplicium illius. Anne conueniens petendi modus esset à patre quodam, si homicida vnigeniti sui mucronem, quo confodit filium, terens in manibus adhuc cruentis, à patre peteret hereditatem filij? quæ maior impudentia? dignus hic erat vt auferrentur concessa, non vt darentur noua. Hoc faciunt sæpè homines, culpas non horrentes, aut impœnitentes. Peccata sunt, quæ occiderunt Christum: oportet puros & mundos accedere ad orationem, insuper nullis propriis

priis præsumentes meritis, sed propriam indignitatem agnoscentes ornare nos vestibus fratris nostri IESV, ex astutiâ Iacob, quò accipiamus benedictionem à Deo. Induamus nos meritis IESV, quæ nostra sunt: nam illa nobis commodauit, non quòd nos formaliter iustos & gratos Deo faciant, sed quia sunt causa nostræ sanctificationis. Ita ornati appareamus in oratione per Vnigenitū suum, precantes Deum, quod negare non potest: tunc nō tibi, sed Christo petis, & Christo fit gratia. Si quæ tu concedis pauperi petenti in nomine Christi, Christo putas concedere, idem faciet Pater æternus. Si tu moueris, quādo per Christum aliquando petitur; quantò promptiùs Deus mouebitur ad eleēmosynam? anne minus misericors est Deus, quàm tu miser?

Sæpè tamen non suades Patri, etiamsi alleges merita Filij; quia tibi non suadent merita ipsa & dolores Christi. Vt orator persuadeat, dicunt, debere esse persuasum. Queri de Deo non potes, si non concedat tibi gratias, quas petis ob passionem Filij: cū tu ob illius mortem non velis deponere culpas & defectus quotidianos, quomodo vis inclinare Patris voluntatem ad te, ob sanguinem Filij sui, si ob eundem sanguinem nondum relinquere vis tuam totam voluntatem? Si irreuerenter petis, cur te putas exaudiendū esse,
ipsâ

ipsâ petitione dignum supplicio? Homines volunt non tantum vrbane sed humiliter rogari: & tu Deum præsumis exorare elatus, immodestus, distractus? Disce à Christo orare in horto, prostratus in terrâ, & velut tremens totus, sanguineum sudorem fundens. Si te secum separaret, vt simul cum illo orares coram Patre æterno, spirituum Hierarchyis stupentibus, ac Ordinibus comitantibus Angelum illum, qui ipsum IESVM confortauit, etiã tunc dormire velles, vt tres Apostoli, quos semotos reliquit; aut interim cogitares de ridiculis rebus temporalibus, videns tam nouum angorem Christi pro peccatis tuis, & attonitam reuerentiam Angelorum? Qui pro peccatis propriis cum lacrymis oraturus es, cur cogitationibus ludicris delectaris? Quantâ diligentia aduocatus orat coram homine pro causâ alieni capitis? tu ne sis deses coram Deo pro criminibus tuis.

Confidera quoque quæ postules: quis pater petenti filio scorpionem aut lapidem, non daret potius ouum aut panem? Quid queris de Deo, si dum temporalia petis, quæ sunt venena quibus te occidas, & aduersus Deum insanias, concedat spiritualia? Furioso petenti gladium suum proprium, vt noceat alij, non licet dare: quanto minùs, si vt læderet ipsum concedentem? quomodo

Deum

Deum tam scelestum aut stultum putas, ut tibi petenti quæ non sunt tua, velis arma à Deo dari, ut te & Deum ipsum offendas? Disce iterum à Christo orare. Non fiat, ô Veritas amabilissima & amantissima, sicut ego volo, sed sicut tu: fiat voluntas tua in omnibus: tu scis quæ mihi expediant. Ipsa quoque bona spiritualia interdum differuntur, quia nondum debitâ æstimatione petimus; nec pari ardore & desiderio appetuntur, quo temporalia quærentur. Ferè indignè petit, qui remissè petit magna: vult Deus dignè peti, quæ digna sunt à Deo obtineri; & ipsâ dilatione desideria nostra accendit, & digniores nos facit. Putant homines Deum trahere quali quali honore in vota sua futilia, & quibusuis obsequiis adulari, & velut puerum crepundiis delinire. Ideò oportet non semper se facilem reddat Deus; sed dignè dare dona digna suâ manu, aut præueniendo omnes preces nostras, aut, si expectat illas, expectando dignas. Nam cum vltro non vult largiri munera, sed obsecratus; non facit ob defectum liberalitatis, sed ex desiderio nostri profectus, & probatione ac exercitio nostri affectus. ideò decet expectare iustas preces & digna desideria, nec contemptibilem facere gratiam, dando ei qui illam iam contemnit, dum tepidè cupit, quæ enim ægrius conse-

H

qui-

114 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
quimur, non vilis pretij putamus, & spes pro-
ducta gratiorem fructum facit. Plerumque
petitiones nostras Deus commutat in alias
gratias magis occultas nobis, aut expectat oc-
casionem commodiorem: nam si modò da-
ret, fortasse superbiremus, aut ingrati citius
essemus.

Oportet quoque orare pro aliis: qui pro a-
lio precatur, prius participat & libat ipse gra-
tiam: qui alium oleo perungere vult, prius
manum suam ungit. Sed mendicitatis quo-
que tuæ semper sis memor: velut Lazarus, à
Deo, & Sanctis, & Angelis eleëmofynam pe-
tas, cupiens satiari de micis Bonorum cæle-
stium. Vagare & lustra velut per vicos ordi-
nes Angelorum, & choros Sanctorum; &
vbique stipem gratiæ mendica; præcipuè à
beatissimâ virgine Mariâ, cui magnum con-
cessum est ius dispensandi illam; quæ velut
mater familias in domo Dei, misericordiæ
claves habet. Clama, ostende vlcera tua, nu-
ditatem & egestatem. Pudeat te, aliquem
mendicum remedium suæ necessitatis tem-
poralis postulasse ardentius, quàm tu reme-
dium spiritualis indigentiaë postulas; & om-
nium mendicorum affectus tu solus velis ha-
bere erga exiguum gratiæ gradum. Maiori
affectu debet desiderari auxilium minimæ
necessitatis spiritualis, quàm remedium om-
nium

DE ADOR. IN SPIRITV ET VER. LIB. II. 115
nium temporalium, si in te vno essent. Eru-
besce quòd indigi calamitatem tecum sen-
tiant, & humiliter opem deposcant cum la-
crymis; & tu ficcus sis, gaudens in tantâ ino-
piâ spiritus, & grauissimis necessitatibus. Hu-
milia te, vt faciunt mendici, animos conci-
lia, expecta patienter, & importunè insta; &
ferè impudenter molesta precibus Deum, vt
propter importunitatem saltem extorqueas
eleëmofynam.

C A P V T II.

*Quòd non oporteat intermitteri studium
orationis.*

Quantò pretiosior est anima quàm cor-
pus, tantò magis oportet curare oratio-
nem, quàm cetera corporalia commoda.
Quantus apparatus necessarius est, conser-
uando vitam & salutem corporalem, in do-
mo, lecto, vestitu, victu quotidiano? multò
plus necessarium erit vitæ & saluti animæ,
quæ plures & maiores inimicos habet quàm
corpus. Corpus habet inclementias cæli &
famem: anima habet aduersarios etiam ip-
sos inimicos corporis, insuper ipsas commo-
ditates corporis, ipsum prætereà corpus: de-
inde mundum totum, & infernum cum om-
ni militiâ suâ; imò interdum ipsos fauores
H 2 Dei,